

I väntan på mörkret

Den bedövade väntan faller ned över dig, Sverige,
som mörkrets rofyllda spejande ovisshet.

Medan kvällen bankar mot de heliga stolparna,
som har förvandlats till en frusen medvetenhet.

Och det svenska folket bryter sig själv i rädsla och
tvivel, på jakt efter den försvunna solidariteten,
freden och välfärden, medan klyftorna i samhället blir
allt större.

De har nästan ingenting att dela med andra eller
visa för resten världen.

Nu - i nattens fientlighet mot ljuset – vänder de ansiktet
mot intet för att tyst bönfalla till förnuftet, utan förstånd,
medan mörkret väntar och brister ut i färgade svarta
kaskader och förespråkar att det gamla och fria, utan
anledning, ska dö fria och nya.

Låt kylan, snön och mörkret komma med det nya året.
Låt det svenska folket säga sitt och rösta sitt öde.
Ödet vill kanske något annat än det svenska folket.
Vi får se hur allt sammanfaller efter mars månad.
Jag står stilla som vid en grundlös avgrund.
I landet lagom söker jag ändå en lagom utväg.
Så länge det finns liv, finns det hopp, sägs det.
Eller tvärtom skulle jag säga.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Xavier Fernandez med Poeter.se id #48987 innehar upphovsrätten